

[Vagn Bro.]

en Gang i Dag kortelig er blevet omtalt af det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre). Det lader sig efter min Mening ikke afvise, at dette, at de ændrede Trafikforhold medfører, at dels en betydelig Mængde fastansatte Funktionærer, dels et betydeligt Antal løst ansatte Arbejdere forlader denne Bebyggelse, vil faa alvorlige Følger ikke alene for denne ret store Bebyggelse paa 1 500 Mennesker, men ogsaa for det paagældende Sogn. Jeg har før henledt Opmærksomheden herpaa, men maa gøre det igen, idet jeg maa hævde den Opfattelse, at ligesom det kan være en rigtig Tanke, der jo ogsaa praktiseres, at det offentlige opkræver Grundstigningsafgift, naar der sker betydelige Værdiforøgelser derved, at man fra det offentlige Side foretager Baneanlæg eller lignende, saaledes bør det offentlige ogsaa træde til med Støtte, naar Staten selv fjerner store Anlæg, paa hvis Nærværelse mange Mennesker har indrettet deres Eksistens. Jeg ved, at man hertil vil sige, at man i flere Aar har vidst, hvad der vilde komme, men dette Synspunkt er i Relation til, hvad jeg allerede har sagt, ikke holdbart. Saa længe Overfartsstationen er der, er Menneskene der ogsaa, handlende, Haandværkere og andre maa være der til Betjening af Befolkningen, og de kan ikke paa een Gang baade passe deres daglige Beskæftigelse og belave sig paa helt nye Forhold i Fremtiden. At Stribs Beboere selv af al Magt maa lære at tilpasse sig og maa gøre sit til, at nye Virksomheder drages til Stedet, siger sig selv. Jeg har da ogsaa god Tro til, at Befolkningen vil vise Initiativ og Virketrang, men der bliver alligevel to store Problemer tilbage for denne ikke helt ringe Bebyggelse, som jeg gerne vil fremføre over for den højtærede Minister for offentlige Arbejder.

For det første er der Forbindelsen med Jylland. Jeg gaar ud fra som givet, at der ved privat Initiativ fortsat opretholdes Færgeforbindelse med Fredericia. At denne vil faa vanskelige Kaar, er formentlig givet — der vil bl. a. ikke blive overført saa mange Automobiles i Fremtiden —, og derfor kommer vi maaske senere tilbage til denne Sag. Dernæst er der Forbindelsen med Middelfart, og her er der atter to Forbindelser, dels Jernbaneforbindelsen, dels Vejforbindelsen. Jeg gaar ud fra, at det ene

Skinneanlæg altid maa og bør være til Stede. Jeg behøver sikkert ikke at udvikle det nærmere. Og naar der i Loven, som vi for nylig har vedtaget om Nedlæggelsen af Jernbanen Middelfart—Strib for Persontrafikens Vedkommende, staar, at der indtil videre opretholdes en indskrænket Godstrafik, gaar jeg ud fra, at dette Udtryk „indtil videre“ ikke behøver at forurolige nogen. Med Hensyn til Vejforbindelsen, hvor denne nu end skal ligge, tillader jeg mig saa indtrængende som muligt at henstille, at det offentlige i hvert Fald paa dette Omraade helt ud dækker de med et saadant Vejanlæg forbundne Udgifter. Det maa dog være det mindste, Beboerne kan forlange, nu da hele den udmærkede Trafik fra Odense og Middelfart til Strib ophører, at der i hvert Fald bliver ordentlige Vejforhold med Ruteautomobiler o. s. v. uden Udgift for den paagældende Kommune.

Jeg har tidligere tilladt mig at fremføre Kravet om et centralt beliggende Posthus. Det behøver jeg ikke at komme nærmere ind paa, da jeg gaar ud fra, at man, som den højtærede Minister udtalte, er rede til at opfylde dette Krav.

Saa er der det andet Spørgsmaal, som jo i og for sig er det vigtigste, nemlig selve Stribs Eksistens i Fremtiden. Og der er Forholdet dette, at selv om Overfartsstationen ophæves, saa er Strib en fortræffeligt beliggende Bebyggelse, og jeg maa derfor gaa ud fra, at det maa være let, i hvert Tilfælde let for det offentlige, at sørge for, at der til denne Bebyggelse kom en ny større Virksomhed, og jeg støtter derfor ganske de Udtalelser, som allerede tidligere i Dag er fremsat af min Kollega det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre).

Et andet Spørgsmaal, jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om, har jeg ogsaa tidligere berørt, men jeg maa føje til, at Forholdene desværre, som Tiden gaar, bliver vanskeligere og vanskeligere — og det støtter mine tidligere Taler —, nemlig Forholdene ved Bogense Kirke. Jeg har, som sagt, omtalt disse Forhold før, og nu efter den sidste store Storm maa jeg atter fremføre Sagen, idet jeg maa beklage, at man ikke tidligere har taget mere virkningsfuldt fat paa Sagen. Allerede i 1931 henvendte Bogense Byraad sig til Ministeren for offentlige Arbejder, idet man i alvorlige